

Čezmejna družinska mediacija - Grčija

Družinska mediacija

Izraz „družinska mediacija“ se nanaša na obliko izvensodnega reševanja družinskih sporov (tj. finančnih sporov in sporov o premoženjskih pravicah med zakoncema, podobnih sporov, ki izhajajo iz zunajzakonske skupnosti ali odnosov med starši in otroki, in drugih družinskih sporov), pri kateri je strankam zagotovljena pomoč, da bi skupaj dosegle vzajemljivo rešitev.

I. Institut mediacije (*διαμεσολάβηση*) je bil v grški pravni sistem uveden z **zakonom št. 3898/2010** o mediaciji v civilnih in gospodarskih zadevah (Vladni uradni list, serija I, št. 211/16-10-2010), s katerim je bila prenesena Direktiva 2008/52/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2008.

V skladu s členom 2 zakona št. 3898/2010 se lahko „zasebnopravni spori predložijo v mediacijo na podlagi soglasja med strankami, če lahko stranke prosto odločijo o predmetu spora“, pri čemer člen 8 istega zakona določa: „1. Stranke ali njihovi zakoniti zastopniki ali njihovi predstavniki, če so stranke pravne osebe, se mediacije udeležijo s svojim odvetnikom. 2. Mediatorja določijo stranke ali tretja oseba po njihovi izbiri. 3. Mediacijski postopek določi mediator v dogovoru s strankami, ki lahko postopek končajo, kadar koli želijo. Ta postopek je zaupen, zapisnik mediacije pa se ne vodi. Mediator lahko med mediacijskim postopkom komunicira z vsako od strank in se sestane z njo.“ Ob koncu postopka mora mediator sestaviti zapisnik o mediaciji (člen 9 zakona št. 3898/2010), ki med drugim vključuje dosežen sporazum, podpišejo pa ga mediator, stranke in njihovi odvetniki. Če tako zahteva vsaj ena od strank, mora mediator zapisnik predložiti tudi sodnemu tajništvu pristojnega prvostopenjskega sodišča, po čemer sporazum postane izvršljiv.

Mediatorji so plačani po urni postavki za največ 24 ur, vključno s časom, ki ga porabijo za pripravo na mediacijo. Stranke in mediator se lahko dogovorijo o drugačnem načinu plačila. Stranke stroške mediatorja krijejo v enakih deležih, razen če se dogovorijo drugače. Vsaka stranka krije stroške svojega odvetnika. Višina urne postavke se določi in prilagodi s sklepom ministra za pravosodje, preglednost in človekove pravice.

(Glej <http://www.diamesolavisi.gov.gr/>.)

II. Poleg tega je bil s **členom 214B(1) zakonika o civilnem postopku**, ki je bil vstavljen s členom 7 zakona št. 4055/2012, uveden institut sodne mediacije (*δικαστική μεσολάβηση*); v skladu z navedenim členom „se lahko zasebnopravni spori rešujejo tudi s sodno mediacijo. Uporaba sodne mediacije je prostovoljna, pri čemer se lahko taka mediacija uporabi pred vložitvijo tožbe ali med postopkom.“ V zadnjem pododstavku odstavka 3 istega člena je navedeno, da lahko „katera koli zainteresirana stranka po odvetniku, ki jo zastopa, predloži pisno zahtevo, da se zadeva predloži sodniku mediatorju“. V odstavkih 4 in 5 istega člena je nadalje navedeno: „4. Sodišče, ki odloča o zadevi, lahko kadar koli, odvisno od zadeve in ob upoštevanju vseh okoliščin, stranke pozove, naj poskušajo spor rešiti s sodno mediacijo, in hkrati, če se stranke strinjajo, preloži obravnavo zadeve za kratek čas, vendar največ za šest mesecev. 5. Če stranke dosežejo sporazum, se sestavi zapisnik o mediaciji. Zapisnik podpišejo mediator, stranke in njihovi odvetniki, izvirnik pa se predloži sodnemu tajništvu prvostopenjskega sodišča v kraju, kjer je potekala mediacija. [...] Ko je zapisnik o mediaciji predložen sodnemu tajništvu prvostopenjskega sodišča in če dokazuje, da so se stranke strinjale glede obstoja zahtevka, postane izvršljivi naslov v skladu s členom 904(2)(c) zakonika o civilnem postopku.“

Stroški sodne mediacije spadajo neposredno na področje uporabe zakona o zagotavljanju pravne pomoči državljanom z nizkimi dohodki (zakon št. 3226/2004).

Dve pomembni določbi sta novi **člen 116A zakonika o civilnem postopku** (vstavljen s členom 1(2) zakona št. 4335/2015), ki določa, da „sodišče kadar koli med obravnavo in v vseh postopkih spodbuja [...] izbiro mediacije kot sredstva za izvensodno reševanje sporov“, in **člen 214C zakonika o civilnem postopku**, ki določa, da „sodišče strankam predlaga, naj uporabijo mediacijo, če je to primerno glede na okoliščine zadeve. Če stranke sprejmejo predlog sodišča, se obravnava zadeve preloži za tri mesece. Enako velja, če se stranke same med postopkom odločijo za uporabo mediacije.“

Grčija nima posebne zakonodaje o družinski mediaciji, zato se zanjo uporabljajo zgoraj navedena splošna pravila o mediaciji in sodni mediaciji.

Zakonski in zunajzakonski pari različnih narodnosti oblikujejo dvokulturne družine, pri čemer se lahko pri razvezi zakonske zveze ali prenehanju življenjske skupnosti poleg običajnih vprašanj, povezanih z družinskimi spori (npr. starševska odgovornost, pravica do varstva in vzgoje, stiki z otrokom, preživnina za otroka, premoženjska razmerja med zakoncema), pojavi še resnejša težava v čezmejnih zadevah, tj. ugrabitev otroka. V takih primerih se lahko uporabijo zgoraj navedena pravila o mediaciji in sodni mediaciji, ki so v skladu z že veljavnimi pravili iz člena 7(2)(c) Haaške konvencije iz leta 1980 in člena 55(2)(e) Uredbe (ES) št. 2201/2003 (Uredba Bruselj IIa).

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.

Zadnja posodobitev: 18/01/2017